

faar man vel nu? Ikke en Gang et ordentligt Sulebord til et Bryllup! Bare en Slat lunken Kaffe med en Sukkerkringle til . . . og for Resten Gimle-Sange og Gammens-Tale og Venne-Ord og svedige Haandtryk! Og det skal være det nye Fremskridtsfolk? Det skal være Landets Ungdom! Ned med det Rak! Ned med de Hallunker, siger jeg!”

Erindringen om den to Timer lange, ydmygende Kval, han nys maatte udstaa i Præstegaarden, havde gjort ham ganske ude af sig selv. Villing tyssede helt bestyrtet paa ham, og tilsidst syntes han ogsaa selv at blive noget betænkelig ved sine Ords Dristighed. Han holdt pludselig inde, — og der blev et Øjeblik saa uhyggelig stille i Stuen, som om Væver Hansens Skygge usynlig havde sneget sig gennem Rummet.

„Hvorledes har Deres Familie det, kære Aggerbølle?“ spurgte nu Fruen for at give Samtalen en anden Retning.

Dyrlægen gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden og vendte Hovedet bort med den smertelige Grimace, hvori hans Ansigt altid fortrak sig, naar nogen talte til ham om hans Kone.

„Lad os ikke tale derom, Fru Villing! Det opriver mig saa frygteligt! . . . Det er min Trøst, at hvad jeg paa Grund af Tidernes Ugunst og — lad mig kun tilføje det — paa Grund af mig egen Svaghed nu maa lide, lider jeg for min stakkels Kone og mine uskyldige smaa Børn. Havde det ikke været for deres Skyld, sandelig — jeg havde for længe siden rejst mig som en Mand og spyttet de Hallunker min Foragt lige i Øjnene! Men det har jeg en Gang for alle lovet mig selv, at min lille Kone og mine stakkels smaa Børn, dem vil jeg bringe dette Offer . . . for dem vil jeg tømme den bedske Skaal til Bunden! — Nej, sandelig, min bedste Fru Villing — deri tager De fejl. En saa haardhjertet Bøddel er jeg da heller ikke, at jeg for min Stolt-heds Skyld skulde lade min Sophie lide mere, end hun allerede gør —“

„Men kære Hr. Aggerbølle, jeg har jo slet ikke sagt —“ indvendte Fru Villing spagfærdigt.

„Nej, nej, min bedste Frue! De kender ikke min Sophie . . .